

ΣΤΟ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΟ...

→ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΚΟΥΝΕΒΑ

Γυναίκα - κουράγιο

Παραλίγο να πληρώσει με τη ζωή της.
Ούτε κι αυτό όμως κατάφερε να τη λυγίσει.

Των **ΜΑΡΙΑΣ ΔΕΔΕ, ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΠΑΠΑΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ**

Η Κωνσταντίνα Κούνεβα άντεξε. Η πρώτη της μεγάλη νίκη είναι ότι επέζησε μετά τη δολοφονική επίθεση σε βάρος της, με βιτριόλι, δύο ημέρες πριν απ' τα Χριστούγεννα. Φάνηκε πιο δυνατή από τους δολοφόνους που θέλησαν να της κλείσουν το στόμα, γιατί πίστεψε, και πιστεύει, σ' έναν σκοπό που την ξεπερνάει σαν άτομο: σε μια καλύτερη, πιο δίκαιη κοινωνία, όπου ο ένας θα σέβεται τον άλλον και δεν θα υπάρχει εκμετάλλευση, καταπίεση, δουλεμπόριο, τρόμος.

Τον τρόπο έσπασε η Κωνσταντίνα. Το βιτριόλι που της πέταξαν στο πρόσωπο και που της έδωσαν να πει δεν στάθηκε ικανό για να σιγήσει η φωνή της. Η μετανάστρια από τη Βουλγαρία, η καθαρίστρια της ΟΙΚΟΜΕΤ, η μάνα του 12χρονου Εμμανουέλ, η μαχητική συνδικαλίστρια, με το θάρρος και την ψυχική της δύναμη έδωσε κουράγιο και φωνή σε εκατοντάδες συναδέλφισσές της, καθαρίστριες, που δουλεύουν κάτω από άθλιες συνθήκες εργασίας. Με την πίστη της, έγινε η αφορμή να αποκαλυφθεί ένα σύγχρονο δουλεμπόριο που ανθεί εδώ και χρόνια στη χώρα μας, αλλά μ' ένα μαγικό τρόπο ποτέ δεν αποκαλύπτεται. Συσπείρωσε γύρω της ανθρώπους από παντού που της φωνάζουν: «Κωνσταντίνα δεν είσαι μόνη». Ανθρώπους που κι αυτοί παίρνουν κάτι απ' αυτή τη γυναίκα για να προχωρήσουν παραπέρα: το παράδειγμα ενός ανθρώπου δυνατού που αντιστέκεται στη γύρω βαρβαρότητα, στην εκμετάλλευση, στο άδικο.

Σήμερα, ενάμιση μήνα μετά την επίθεση σε βάρος της, η 44χρονη συνδικαλίστρια μπορεί να παλεύει με πληγές, σημάδια και πόνο, αλλά έχει δίπλα της χιλιάδες ανθρώπους,

Ελληνες και ξένους, που έχουν σηκώσει μια ασπίδα συμπαράστασης και αλληλεγγύης.

Σε αυτούς ανήκει και η ψυχίατρος Κατερίνα Μάτσα, που από τις πρώτες μέρες είναι δίπλα της, στη Μονάδα Αυξημένης Φροντίδας, στον «Ευαγγελισμό». «Είναι από τους πιο σημαντικούς ανθρώπους που γνώρισα στη ζωή μου» λέει για την Κωνσταντίνα. «Είναι ένας σπάνιος άνθρωπος. Μακάρι να υπήρχαν πολλοί τέτοιοι άνθρωποι και να ακολουθήσουν όλοι το δικό της παράδειγμα, να μη σκύψουν το κεφάλι γιατί τότε θα δικαιωθεί ο αγώνας της».

Η Κωνσταντίνα Κούνεβα πέρασε και περνάει πολύ δύσκολες ώρες, επώδυνες. Βρέθηκε μετέωρη μεταξύ ζωής και θανάτου σ' ένα κρεβάτι στην εντατική. Χωρίς όραση, χωρίς φωνή, χωρίς πρόσωπο, και με σοβαρές βλάβες σε ζωτικά της όργανα. Πενήντα πέντε μέρες έδωσε και δίνει τις δικές της μάχες. Οι εκδηλώσεις αλληλεγγύης στο πρόσωπό της, για τις οποίες μάθαινε με κάθε λεπτομέρεια από τη μητέρα της και την Κατερίνα Μάτσα, της έδιναν κουράγιο και χαρά. Της έδιναν δύναμη και ελπίδα.

Σήμερα τόσο η ίδια όσο και οι δικοί της άνθρωποι έχουν κάθε λόγο να χαμογελούν συγκρατημένα. Υστερα από τρεις πλαστικές εγχειρήσεις η Κωνσταντίνα έχει αρχίσει να αποκτά και πάλι πρόσωπο. Εδώ και μερικές μέρες βλέπει λίγο από το ένα μάτι, το άλλο έχει καταστραφεί τελείως. «Την περασμένη Τετάρτη μού έγραψε σ' ένα χαρτί, λέει η ψυχίατρος “αρχίζω να βλέπω χρώματα και νομίζω ότι θα σε δω και εσένα”. Μέχρι τώρα ήμουν για την Κωνσταντίνα φωνή και αφή. Της έπιανα το χέρι και μου το έσφιγγε. Αγγιζε το πρόσωπό μου για να έχει μια εικόνα για μένα. Μου έγραφε σε χαρτάκια, χωρίς να βλέπει και όσο της επέτρεπαν τα σωληνάκια».

Την ίδια εκείνη μέρα η μητέρα της δεν έκρυβε τη χαρά της. Στην πόρτα περίμενε την κ. Μάτσα. «Η Κωνσταντίνα άρχισε να μιλάει» της είπε σοκαρισμένη ευχάριστα αυτή τη φορά. Ήταν η μέρα που η Κωνσταντίνα μίλησε για πρώτη φορά στο τηλέφωνο. Με τον γιο της φυσικά. Τον Εμμανουέλ, που όλο αυτό τον καιρό δέχεται τη φροντίδα και την αγάπη δεκάδων ανθρώπων από τα Πετράλωνα- και όχι μόνο.

Ο δρόμος όμως είναι μακρύς για τη συνδικαλίστρια. Χρειάζεται χρόνος

και υπομονή για να αποκατασταθεί η υγεία της. Και φυσικά πολλά χρήματα. Τις αποκλειστικές που τη φροντίζουν όλο αυτό το χρονικό διάστημα μέχρι σήμερα τις πληρώνουν δήμοι, σωματεία, συνδικάτα και το Δ.Σ. του ΗΣΑΠ. Πάντως όχι το κράτος, όπως λογικά θα έπρεπε.

Εκατοντάδες τα μηνύματα συμπαράστασης για την Κωνσταντίνα, απ' όλο τον κόσμο. Ενα από αυτά έφτασε τις προάλλες στο νοσοκομείο. Ήταν ένας φάκελος με σημειώματα μαθητών από το Β' Λύκειο Καλλιθέας. «Μου είπε ότι κάποια μέρα θα τα διαβάσει. Υπήρχαν καταπληκτικά κείμενα και νομίζω ότι αυτή είναι η μεγάλη προσφορά της Κωνσταντίνας, ότι η νεολαία βλέπει στο πρόσωπό της έναν άνθρωπο που μπορεί να λειτουργήσει ως σύμβολο, ως κοινωνικό πρότυπο, κάτι δηλαδή που λείπει από τη νεολαία σήμερα: μια γυναίκα που έχει κουράγιο, που είναι μετανάστρια, μεγαλώνει το παιδί της, αντιστέκεται στις πιέσεις, δεν σκύβει το κεφάλι και ζητάει να ζήσει με αξιοπρέπεια. Αυτό εμπνέει. Τα παιδιά αισθάνονται ότι η Κωνσταντίνα τους δίνει αυτό που τους έλειπε και που δεν τους το δίνει η κοινωνία ολόκληρη».

Χάρηκε όταν της είπα για την κατάληψη της Λυρικής. Γιατί η Κωνσταντίνα έχει σπουδάσει εθνογραφία, ξέρει πολύ καλά Γερμανικά και Ρουμάνικα και ταυτόχρονα στη διάρκεια των φοιτητικών της χρόνων έπαιζε και σε θέατρο. Έχει σχέση λοιπόν και με τις τέχνες. Όταν τη ρώτησα τι θέλει να μεταφέρω ως μήνυμα στα παιδιά της Λυρικής μου έγραψε: «Να είμαστε το παράδειγμα για τους άλλους».

Ακόμα και όταν βγήκε από τη Μονάδα Εντατικής Θεραπείας η Κωνσταντίνα Κούνεβα θυμόταν τα πάντα. Είχε καλό προσανατολισμό χώρου και χρόνου. «Σπάνιο φαινόμενο -λέει η ψυχίατρος- γιατί η εντατική είναι σαν τα λευκά κελιά, δεν υπάρχει μέρα και νύχτα, χάνεσαι. Διαλύεσαι ψυχικά. Γι' αυτό είπα τότε στην αποκλειστική “πρέπει να της μιλάς” και μου απάντησε ότι και η Κωνσταντίνα αυτό της λέει με τον τρόπο της: “μίλα μου...μίλα μου”».

«Είπα στην Κωνσταντίνα ότι ένας άνθρωπος που βγαίνει μέσα από μια τέτοια περιπέτεια πρέπει ν' ακούει μουσική. Τη ρώτησα τι της αρέσει. Κλασική, ήθελε Μότσαρτ, μου έγραψε. “Μ' αρέσει και ο Αντρέα Μποτσέλι, που είναι τυφλός”.

«Η Κωνσταντίνα -θα πει η κ. Μάτσα- κατάφερε να ξεπεράσει τον πανικό που προκαλεί ένα σοκ, τον τρόπο που σε διαλύει, που σε κάνει να παραιτείσαι από κάθε προσπάθεια. Αυτό είναι πολύ δύσκολο να γίνει. Το παρελθόν της, η δυνατή προσωπικότητά της, η καλλιέργεια, η κοσμοθεωρία και η ιδεολογία της τη βοήθησαν. Με εντυπωσίασε το ψυχικό της σθένος και έλεγα στη μητέρα της ότι εκείνη είναι που μας δίνει δύναμη. Η επαφή με έναν τέτοιο άνθρωπο σου δίνει ανάσα, δεν το συναντάς συχνά. Μου έλεγε τις προάλλες ότι δεν αξίζει να ζει κανείς, εάν δεν έχει αξίες, δεν έχει αρχές».

Η Κωνσταντίνα θυμάται αρκετές λεπτομέρειες από τη νύχτα που δέχτηκε την επίθεση. «Έχει επίγνωση για το τι έγινε και μπορεί να κατευθύνει τις έρευνες. Είναι πεισμένη ότι έγινε λόγω της συνδικαλιστικής της δράσης και νομίζω ότι όλο αυτό τον καιρό κρατήθηκε όρθια γιατί ήξερε ότι ως συνδικαλίστρια διωκόταν και όχι ως Κωνσταντίνα, όχι ως πρόσωπο. Απ' αυτή την άποψη, η δικαιοσύνη της δεν θα είναι μόνο να αποκαλυφθούν οι δολοφόνοι, αλλά να καλυτερέψουν οι συνθήκες για τις συναδέλφισσές της, τις καθαρίστριες».

Την ενδιαφέρει το πώς θα προχωρήσει αυτός ο αγώνας, το τι γίνεται με το σωματείο. Χαίρεται πολύ που ακούει ότι όλα αυτά τα κορίτσια που ήταν τρομοκρατημένα έχουν αναθαρρήσει και μιλούν και διαδηλώνουν και της στέλνουν χαιρετίσματα. Δόθηκε μια πολύ μεγάλη ώθηση σε αυτούς τους ανθρώπους που ζούσαν σε ένα καθεστώς τρομοκρατίας. Πάνε τώρα και γράφονται στο σωματείο Ο τρόπος που αντιμετωπίζει τα ζητήματα αυτά δείχνει ότι εξακολουθούν να την ενδιαφέρουν. Άλλος θα έλεγε δεν θέλω να ξανακούσω, δεν μπορώ άλλο. Εκείνη θέλει και την παραμικρή λεπτομέρεια».

Η Κατερίνα Μάτσα πιστεύει ότι αυτοί που επιτέθηκαν στην Κωνσταντίνα ήθελαν να τη σκοτώσουν. «Δεν τους βολεύει που έζησε» προσθέτει και μιλάει για πληρωμένους δολοφόνους με διεστραμμένο ψυχισμό. «Για μένα ήταν όργανα Πήραν εντολή από κάπου γιατί διακυβεύονται πολλά συμφέροντα και υπάρχουν μεγάλα κυκλώματα διαφθοράς. Όταν εκμεταλλεύεσαι ανθρώπους και λειτουργείς μέσα από καθεστώς δουλεμπορίου είσαι ικανός για τα πάντα».

